

¹स्फीतम्-^Aतः, स्फातः, स्फातिः, ²स्फिरम् ³स्फारम् इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि कमरतिवत् (258) ज्ञेयानि ।

(1955) “स्फिट अनादरे” (X-चुरादि:-1572. सक. सेट्. उभ.)

‘स्फिट स्नेहने’ इति ‘क्वचित् कोशे दृश्यते’ इत्युक्त्वा ‘तद् धनपाल-
शाकटायनमैत्रेयदेवादिभिश्चिन्तनैः व्याख्यातृभिर्न लिख्यते’ इति च
माधवीये प्रोक्तम् । ‘स्मिट’ इत्यस्य पाठान्तरमिदमिति केचित् ।

सर्वाण्यपि रूपाणि चौरादिकक्रीटयतिवत् (194) ज्ञेयानि । संस्फोटकस्तुमुल्युद्धम् ।

(1956) “स्फिट्ट हिंसायाम्” (X-चुरादि:-1635. सक. सेट्. उभ.)

अयं धातुः क्षीरतङ्गिण्यां न दृश्यते । सर्वाण्यपि रूपाणि चलनार्थककड्डयतिवत्
(156) ज्ञेयानि ।

(1957) “स्फुट विकसने” (I-भ्वादि:-260. अक. सेट्. आत्म.)

‘—विशरणे’ इति वोपदेवः ।

‘क्रमाद् विकासे शशपोः, स्फुटति स्फोटने पदे ।’ (श्लो. 70) इति देवः ।

क्षीरतरङ्गिण्यां धातुरयं न दृश्यते । सन्नन्ते सर्वत्र ‘रलो व्युपधात्—’
(1-2-26) इति कित्त्विकल्पनात् रूपद्वयं ज्ञेयम्—पुस्फोटिषकः-पुस्फुटिषकः-
षिका । एवं शुद्धे क्त्वायामपि । सर्वाण्यपि रूपाणि कुकतिवत् (197) ज्ञेयानि ।

1. ‘स्फायः स्फी—’ (6-1-22) इति निष्ठायां स्फीभावः । ‘ईदित्वं स्फायेरादे-
शानित्यत्वे लिङ्गम्—स्फातः’ इति क्षीरस्वामी । अयं भावः—“यदि निष्ठायां
नित्यं ‘स्फी’ भावः स्यात्तर्हि ईदित्वमनर्थकं स्यात् । ईदित्वस्य तु ‘श्वीदितो
निष्ठायाम्’ (7-2-14) इति निष्ठायामिदप्रतिषेध एव फलम्, नान्यत् । तस्माद्
व्यर्थं सत् ज्ञापयति ‘स्फी’ भावोऽनित्यः इति । तथा सति ‘स्फातीभवति’
इति प्रयोगोऽप्युपपद्यते । एवं च सति ‘स्फातीभवति’ इत्येतदपि किञ्चिन्तस्यैव
रूपं न निष्ठान्तस्य’ इति काशिकावचनं (6-1-22) क्लिष्टकल्पनामात्रम् ।
धातुवृत्तिकारस्तु अनुदात्तत्वार्थमीदित्करणमाह—तदप्यसत्, अनुदात्तत्वार्थ
तु अन्यत्रेवेहाप्यकारस्यानुबद्धुं शक्यत्वात्” इति युधिष्ठिरमीमांसकः क्षीरतर-
ङ्गिणीटिप्पणेऽवोचत् । अत एव ‘स्फीभावो वेति केचित्-स्फातः’ इति
प्रक्रियाकौमुद्युक्तमपि संगच्छते ।

2. औणादिके (द. उ. 8-27) किरच्प्रत्यये, टिलोपे च रूपमेवम् ।

3. ‘स्फायि—’ (द. उ. 8-31) इत्यादिना रक्प्रत्यये रूपम् ।

A, ‘प्रक्नोपयन्तं मुरलीं महीभरक्षमायं बलस्फीतसुपीनदोर्युगम् ।’ धा. का. 1-63,